

MAX SEECK

MEFISTON KOSKETUS

MAX SEECK

MEFISTON KOSKETUS

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI • HELSINKI

© MAX SEECK JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2017

ISBN 978-951-31-9641-7

PAINETTU EU:SSA

*”Mitä teidän hyvät ihmisenne tekisivät,
jos paha ei olisi olemassa, ja miltä maa
näyttäisi, jos kaikki varjot katoaisivat?”*

MIHAIL BULGAKOV

SAATANA SAAPUU MOSKOVAAN

Prologi

Tähtikirkkaalla taivaalla loistavan kuun kajo ylettyi tiheän metsän keskelle vain vaivoin, ja mies joutui sytyttämään laihaa keltaista valoa yskivän taskulamppunsa. Hän kiskoi hansikkaitaan ylemmäs ja tarttui kanisteriin. Sisällön lainehdinta sai sen vavahtelemaan sormien vahvassa otteessa. Pimeässä höyryävä bensiini uhkui voimakasta, lähes huumaavaa tuoksua. Kanisterin kahvaa vasten heiluva korkki piti nakuttavaa ääntä samalla kun auton sisätilat kosuivat vähitellen, kangasistuin toisensa jälkeen. Vielä yksi hallittu lorautus ja kanisteri kumisi tyhjiyttään. Siellä täällä kuului pienten purojen solinaa, kun polttoaine löysi tiensä auton joka sopukkaan. Sitten viistoperän takaikkunaan osuva kenkä rikkoi virtaavan nesteen synnyttämän harmonian. Pähän kohdistuneet nyrkiniskut eivät olleet saaneet naista vaipumaan tarpeeksi syvään uneen.

»Lopeta.»

Tavaratilasta kuului muminaa ja ikkunaan osui uusi potku. Tuuli aloitti ujelluksensa kuin tilauksesta ja peitti hetkeksi alleen metelin.

»Lopeta», mies sanoi uudelleen, korottamatta vieläkään ääntään. »Tuo on turhaa.»

Sitten hän pysähtyi – ikään kuin olisi saanut kiinni muistosta joka oli ollut kadoksissa pitkän aikaa – nosti hitaasti katseensa ja jatkoi, tällä kertaa hiljaa laulaen: »*Kaikki paitsi purjehdus on turhaa. Koko elämän se sisältää. Aallon pohjan, aallon harjan...*»

Mies paljasti hymynsä öiselle metsälle. Se jäisi murhenäytelmän ainoaksi silminnäkijäksi. Hänellä ei ollut muuta yleisöä kuin taivaaseen kurottavat, lumen koristelemat rungot, joiden todistajan

taakkaa Lasse Mårtensonin veikeä purjehduslaulu ehkä keventäisi. Tai sitten ei.

Jalka nousi potkuun vielä kerran, takaikkuna natisi liitoksissaan. Mies tarttui kahvaan ja avasi tavaratilan.

»Lopeta», hän kuiskasi. Naisen suuhun tungettu laskettelu-hanska esti tätä huutamasta, mutta hänen silmänsä kirkuivat, oli kuin ne olisivat nähneet pedon. Arvaamattoman ja epäjohtomukaisen eläimen, joka ei tuntenut sääliä. Veijarimainen hymy oli kadonnut miehen kasvoilta. Vain muuttamalla kasvojensa lihasten asentoa hän oli riisunut valepukunsa, poistanut naamionsa. Kuinka taitava hän olikaan, kuin itse paholainen.

Mies kohotti sormen huulilleen. Sitten hän suuteli sormenpäitään ja laski ne naisen kylmälle poskelle. Ne olivat jäähyväiset. *Kaikki paitsi purjehdus on turhaa.* Nainen ei ymmärtänyt mitä sanat tarkoittivat. Mutta hän ymmärtäisi rapisevan tulitikkurAsian universaalial kieltä. Mitä se merkitsi yhdistettynä voimakkaaseen polttoaineen hajuun ja raapaisupinnan käheään rapsahdukseen.

Hetkessä liekit olivat vallanneet tavaratilan, ne kietoutuivat naisen tummansinisen untuvatakin ympärille kuin aggressiivisesti kasvavat villiviinit. Mies katseli kuinka tuli tanssi naisen iholla ja sai tämän vaaleat hiukset haihtumaan ilmaan ohuena harmaana savuna.

Sitten mies sulki takaluukun ja perääntyi kauemmas alati yltyvän kuumuuden äärestä. Hetken hän vain seiso i paikallaan ja katsoi taideteostaan, joka valaisi säkkipimeän metsän keltaisella loimullaan. Lopulta hän kääntyi kannoillaan ja tarpoi ajotielle. Päästesään risteykseen hän kuuli vaimean räjähdysken, kun liekit tavoittivat auton polttoainesäiliön.

Aallon pohjan, aallon harjan – myrskyn mustan pilvikarjan. Vaan myös paljon tyyntä lempeää.

OSA I

MAALISKUU 2014

1

Vantaa

Satakahdeksankymmentäyhdeksän. Daniel Kuisma laski kynän eteensä pöydälle ja tuijotti lukua. Työpöydän Ikea-lamppu päästi sisuksistaan omituista pihinää, joka dominoi muuten hiljaisen huoneen äänimaailmaa. Tasan kaksikymmentäseitsemän viikkoa. Puoli vuotta tässä puitteiltaan lähestulkoon inhimillisessä mutta ilmapiiriltään kidutussellia muistuttavassa kopissa oli tuntunut ikuisuudelta. Viimeiset viikot olivat olleet erityisen piinaavia. Ehkäpä juuri kauan odotetun oikeudenkäyntipäivän lähestyminen oli saanut ajan kulumaan niin järkyttävän hitaasti.

Raskas ovi jossakin käytävällä sulkeutui. Oven takaa kaikuivat askeleet olivat vain hetkeä aikaisemmin keskeyttäneet hänen levottoman unensa. Tuntui kuin naisvartija olisi käyttänyt paksupohjaisia puukenkiä vain ärsyttääkseen. Herättääkseen ne, jotka yrittivät nukkua sellissään. Varmistaakseen ettei kukaan tutkintavankeudessa viruvista piruparoista pääsisi edes vahingossa nauttimaan hyvien yöunien ylellisyydestä.

Daniel vilkaisi kelloaan. Viittä yli kaksitoista. Hän raapi leukaansa ja poimi kynän takaisin käteensä. Unia paperille. Niin hypnoterapiassa oli aikoinaan neuvottu. Se saattaisi auttaa häntä hahmottamaan ja ymmärtämään pelkojaan. Sigmund Freudin teoria, jonka mukaan unet olivat alitajunnan kuva-arvoituksia, oli tuntunut aina kovin kaukaa haetulta. Ainakaan Danielille unien muistelusta ei tuntunut olleen mitään apua. Mutta toisaalta siitä kaikesta oli aikaa. Nyt oli nyt.

Musta labradorinnoutaja. Frank. Katsoo valppaana. Joku huutaa sitä pois. Se tuijottaa minua hetken ja lähtee. Ei auta vaikka yritän kutsua sitä luokseni. Päällimmäinen tunne: edes oma koirani ei enää luota minuun.

Naisetkin katsovat minua. Rivissä ovat ne, jotka ovat joskus merkinneet minulle jotakin. Yksikään heistä ei hymyile. Augusta seisoo taimmaisena, tuskin tunnistan häntä.

Kuulen yhä raapivan äänen mutta enää se ei saa minua paniikin valtaan. Tiedän että ne ovat vain muistoja – että kaikki on nyt ohi. Osa asioista on oikeasti tapahtunut. Osa niistä on mielikuvituksen värittämiä puolitotuuksia. Syyllisyyden maustamia välähdyksiä. ”Mitään syyllisyyttä ei ole”, joku sanoo. En tiedä kuka. Ääni on miehen. Kasvoja en tunnista. Ne muistuttavat etäisesti Tony'n kasvoja, mutta ovat kuitenkin jonkun muun.

Frank ilmestyy jostakin uudelleen luokseni. Se haukkuu. En saa sitä lopettamaan. Se selvästi vihaa minua. Vai onko se sittenkin pelkoa. Nyt tajuan, että olen mielummin vihattu kuin pelätty...

Daniel havahtui kolahdukseen kun oven alempi varmistussalpa potkaistiin auki. Sitten joku tarttui ylempään salpaan, väänsi sitä ja työnsi avaimen lukkoon. Ovi aukesi hiljaa narahtaen.

»Kuinkas täällä jaksellaan?» pyöreäposkinen naisvartija kysyi ja astui kynnyksen yli. Tuo yövuorojen syöpä, omien alemmuuskompleksiensa riivaama nainen oli varmasti edellisessä elämässään kiusannut pidätettyjä KGB:n tai Stasin kellareissa. Daniel oli oppinut vihaamaan naista jo ensimmäisenä päivänä kun tämä oli seisottanut häntä tuntitolkulla alusvaatteissa kylmässä kontrollihuoneessa.

Hetken oli hiljaista, kuului selvästi kuinka lyijykynä vierii sileällä pöydällä ja tipahti lopulta lattialle.

»Mitä haluat?»

»Minulla on sinulle vieraita», nainen sanoi ja hymyili.

»Mitä helvettiä? Eikö täällä saa olla rauhassa edes yöllä», Daniel sanoi ja nousi seisomaan. Omituinen tunne vatsassa kertoi, että keho reagoi tilanteeseen aivoja nopeammin.

»Ei hätää, kamerat eivät ole tänään päällä», vartija sanoi. Hänen taakseen oli ilmestynyt mies. Pian seuraan liittyi toinen. Kaljut pää ja treenatut käsivarret kielivät miesten agendasta.

»Pojat ovat täällä vain tämän yön. Läpikulkumatalla», vartija sanoi, siirtyi sivuun ovensuusta ja kääntyi sitten vieraiden puoleen: »Teillä on nyt hetki aikaa esittää kysymyksiä herra Kuismalle.»

»Sinä olet siis se hullu kusipää?» toinen miehistä kysyi ja astui lähemmäs. Tiukka t-paita paljasti kyynärvarren prosenttitatuoinnin, jollaisia saattoi nähdä jengiliiveissä. Daniel nousi seisomaan ja veti henkeä. Huoneeseen astuneet korstot olivat imeneet tilasta kaiken hapen.

»En tiedä mitä olette kuulleet. Mutta se ei ole totta», Daniel sanoi ja tunsi adrenaliinin kerääntyvän kehoonsa. Pelko levitti lamauttavia lonkeroitaan pitkin selkää. Hän kuvitteli tuntevansa nenässään palaneen kumin hajun.

»Miten voit sanoa noin jos et kerran tiedä, mitä me olemme kuulleet, pelle?» toistaiseksi vaiti pysynyt mies kysyi. Tämä oli toveriaan jonkin verran lyhyempi, mutta kalju muhkurainen pää ja sen keskeltä tuijottavat tummat silmät tekivät olemuksesta uhkaavan.

»Olkaa siivosti. Ei näkyviä vammoja», vartija huikkasi ovelta lähes kuiskaten. Hän sulki oven perässään mutta jätti sen lukitsematta.

»Mitä te oikein haluatte?»

»Oletko ottanut tänään lääkkeesi, sekopää? Vai tekeekö mieli vielä raiskata mimmejä?»

»Vittu mitä paskaa!» Daniel tuhahti ja vain sekuntia myöhemmin molemmat miehet olivat asettuneet muuriksi hänen eteensä. Hän tunsi miehistä uhkuvan tupakan ja voimakkaan partaveden hajun. Samassa toinen heistä tuuppasi Danielin rajusti seinää vasten. Takaraivon äkillinen kontakti tiiliseinän kanssa sai korvat soimaan ja näön sumentumaan.

»Päästä irti, kusipää», Daniel sähisi miehelle, joka oli tarttunut häntä paidan rintamuksesta. Mies löi häntä avokämmenellä kasvoihin ja astui sitten askeleen pois päin.

»Saatanan raiskaaja. Lapsentappaja. Odota vain kun saat tuomiosi ja pääset toiselle puolelle. Pois täältä äidin helmoista», taempana seisova mies sanoi ja kurotti sormenpänsä keskelle Danielin otsaa.

»Teillä spedeillä on väärää tietoa. Joten suksikaa vittuun», Daniel sanoi hampaitensa välistä. Jokin selittämätön ylpeys pakotti hänet pitämään puolensa tilanteessa, joka päättyisi parhaassakin tapauksessa siihen että hän olisi kasvot lattiassa. Mies irvisti, painoi sormensa yhä tiukemmin otsaluuhiin ja Daniel tunsu puristuvansa keltävää tiiliseinää vasten.

Veri kohisi hänen korvissaan ja tuntui kiehuvan yli. Hän tarttui bodarin sormeen ja väänsi sitä sivulle. Kuului pamaus kun luu napsahti tyvinivelen kohdalta poikki. Hän ehti kuulla kiroilun rytmittämää huutoa ennen kuin tunsu kynnet hiuksissaan ja kuinka vahvat nyrkit nuolivat hänen kylkiään niin että happi tuntui yhtäkkiä kaukaiselta haaveelta. Samassa hän tajusi makaavansa maassa ja katselevansa kengänpohjia, jotka upposivat voimalla hänen käsivarsiansa ohi hampaisiin ja kasvoihin. Daniel tarttui sängynjalkaan ja yritti vetää itsensä potkujen ulottumattomiin, mutta kädet tarttuivat hänen nilkkoihinsa ja pakottivat hänet takaisin tulilinjalle. Sitten hän kuuli naisvartijan äänen. Daniel tunsu lämpimän syljen iskeytyvän kasvoilleen. Ovi sulkeutui. Salvat loksahdivat paikoilleen. Ja tuli hiljaista. *Aivan helvetin hiljaista.*

2

Helsinki

Psykiatrian erikoislääkäri Tuula Koivumäki pyöritteli kuulakärkikynää tottuneesti sormensa ympäri ja tunsi olonsa levottomaksi. Takaseinällä roikkuvan pyöreän kellon minuuttiviisari sykähti jälleen eteenpäin. He olivat jo kymmenen minuuttia yliajalla, eikä seuraavan potilastapaamisen valmisteluun jäisi kovinkaan paljon aikaa. Se oli kuitenkin juuri nyt sivuseikka. Hän ehtisi kuroa aikataulunsa kiinni myöhemminkin. Hän katseli, kuinka kaunis lyhythiuksinen vaalea nainen nosti jalan toisen päälle. Kylmään mutta varsin aurinkoiseen kevätaamuun osunut tapaaminen olisi näillä näkymin heidän viimeisensä. Sitten kuusi kuukautta kestänyt hoitajakso olisi ohi. Ehkä juuri siksi aika oli tällä kertaa vierähtänyt ennenkuulumattoman nopeasti.

»Onko flunssa helpottanut?»

»Kiitos, olo on jo paljon parempi.»

»Hyvä. Kysyisin tähän loppuun yhtä asiaa, joka voi vaikuttaa hassulta», Tuula Koivumäki sanoi ja laski kuulakärkikynänsä pöydälle. »Sinulla on ollut vastaanottoaika viikoittain viime syyskuusta lähtien ja olet tullut aina paikalle. Joskus vähän puolikuntoisenakin. Tätä viimeistä tapaamista sinä kuitenkin siirsit kolme kertaa. Minun on pakko varmistaa, että...»

»Halusinko lykätä terapian päättymistä?»

»Se ei olisi lainkaan tavatonta. Päinvastoin – se olisi täysin ymmärrettävää.»

»Ymmärrän että tämä voi näyttää siltä. Mutta olen todella ollut sitkeässä nuhakuumeessa.»

»Uskon sen. Mutta oletko varma, että olet valmis lopettamaan? Me nimittäin voimme...»

»Tuula, tästä on ollut valtavasti apua. Ja olen varmasti saanut enemmän tukea ja huolenpitoa kuin moni muu, joka on kokenut vastaavaa. Tai jopa pahempaa.»

»Mutta se ei tarkoita, ettemmekö voisi jatkaa tapaamisia vielä jonkin aikaa. Kunnes koet olevasi täysin toipunut.»

»Me molemmat ymmärrämme ihmismieltä melko hyvin. Ja tiedän, että uskot minun olevan kunnossa.»

»Niin uskon. Mutta haluan olla täysin varma.»

»Tuskin sellaisesta voi koskaan saada täyttä varmuutta.»

»Totta.»

»Voinko soittaa sinulle tarvittaessa?»

»Ilman muuta, milloin tahansa», Koivumäki sanoi ja huomasi että oli vastannut kysymykseen aivan liian innokkaasti.

»Siinä tapauksessa kiitän sinua kaikesta, mitä olet vuokseni tehnyt. Tästä on todella ollut apua.»

»Ilo on minun puolellani», Tuula Koivumäki sanoi rauhallisesti ja nousi seisomaan. Hän katsoi käsilaukun olalleen pujottavaa potilastaan ja toivoi koko sydämeästään, että olisi hänelle enemmän kuin pelkkä viran puolesta osoitettu juttukumppani. Mikään ei kuitenkaan viitannut siihen, että hän saisi tunteilleen vastakäikua. Sitä paitsi Tuula Koivumäki otti ammattinsa ja sitä koskevat säännökset hyvin vakavasti. Silti hänen sisimpäänsä vihlaishi, kun Annika Lehto joitakin sekunteja myöhemmin astui hänen eteensä ja ojensi kätensä.

»Olen valmis, Tuula. Ehkä tavataan joskus joissain merkeissä.»

»Pidä huolta itsestäsi, Annika», hän sanoi silmiään räpyttäen ja katseli kuinka nainen, jonka tapaamisia hän oli odottanut kerta toisensa jälkeen yhä kiihkeämmin, kääntyi kannoillaan ja käveli ulos hänen elämästään. Oven sulkeuduttua hän tunsu välittömästi kaipuun möykkynä kurkussaan.

3

Detroit, Michigan

William F. Robertson pumppasi pullosta vaaleanpunaista neste-saippuaa ja työnsi kätensä automaattisesti käynnistyvän vesihanan alle. Hän vilkaisi itseään peilistä ja sutaisi märillä sormillaan harot-tavan hiussuortuvan korvansa taakse. Hän kuivasi kätensä pieneen valkoiseen pyyhkeeseen ja astui sitten askeleen taakse tarkastellakseen asukokonaisuuttaan miestenhuoneen korkeasta kultakehyk-sisestä peilistä. Kiiltävän harmaa puku istui loistavasti. Oli ollut oikea päätös jättää solmio pois. Vaaleansinisen kauluspaidan ylin nappi oli rennosti auki. Terävine poskipäineen ja tummankiharine hiuksineen hän näytti suorastaan aateliselta. Nuorelta kuninkaal-liselta.

Silti hän tuskin malttoi odottaa tilaisuuden olevan ohi, jotta saisi vedettyä niskaansa arkisemmat vaatteet. Nyt hänen piti kuitenkin olla edustava. Sitä paitsi hän oli kaikesta huolimatta tajunnut naut-tivansa katseista, joita menestystä huokuva trendikäs pukeutumi-nen toi tullessaan. Etenkin nuorten kauniiden naisten katseista.

»Bill. Tilaisuus alkaa. Nyt pitää mennä.»

»Ok, sir. Olen käytännössä jo lavalla», William sanoi miestenhuo-needen ovella seisovalle keski-ikäiselle miehelle, jonka harmaa taka-tukka sojotti pikkutakin kauluksen päällä. William heitti käsipyyh-keen puulaatikkoon ja suoritti peilin edessä kenraaliharjoituksen vei-jarimaisen huolettomasta hymystään. *This is it.* Hän oli saavuttanut sen, mitä oli lähtenyt Euroopasta hakemaan. Sen mitä ei voinut mit-tavalla omaisuudellaan ostaa. Paikan huippujournalistien joukossa.

Se että hän oli juttuvinkin saatuaan tarttunut toimeen ja matkustanut kauas Itä-Eurooppaan keskelle vierasta kulttuuria, oli todella ollut kaiken vaivan arvoista. Juttu oli paisunut valtavaksi uutispommiksi myös Yhdysvalloissa – eikä vähiten siksi, että hänen paljastamaansa rahanpesurinkiä olivat hyödyntäneet myös monet amerikkalaiset keskisuuret yritykset. Ringin vetäjän, rikollispomo Geoffrey O'Donnellyn laajan verkoston tultua julki viranomaisille oli selvinnyt, että Zagrebin viritys oli loppujen lopuksi ollut vain jäävuoren huippu. Korttitalon kaatuessa moni jakoi selviytymisen ja lievemmän tuomion toivossa auliisti tietonsa, ja pian uusia pesupankkeja alkoi putkahdella esiin siellä täällä kuin sieniä sateella. Niitä löytyi niin Sloveniasta ja Montenegrosta kuin Italiastakin.

»Haluan vielä korostaa kuinka iloisia me olemme siitä, että palkinto menee koulun omalle alumnille», Michiganin yliopiston rehtori Sam Garcia sanoi tyytyväisenä heidän kävellessään kohti auditoriota. William katseli käytävän seinille ripustettuja muotokuvia ja muisti kuinka he olivat valmistumisseremonian jälkeen reilu vuosikymmen sitten pilvipäissään naureskelleet öljyvärein ikuisetuille hopeaketuille.

»Tämä on kunnia, sir. En osannut odottaa tätä.»

»Höpsistä, Bill. Älä ole vaatimaton. Juttuhan oli mitä uskomattomin – koko vyyhtihän on nyt vasta aukeamassa. Ja tutkimuksesi on aiheuttanut kuhinaa jopa täällä Yhdysvalloissa. Kerrassaan uskomatonta.»

»Mittakaava tuli kieltämättä yllätyksenä.»

»Sinulla on edessäsi mieletön ura.» Garcia laski kätensä Williamin olalle. »Oletko valmis?»

»Totta kai, sir.»

He astuivat yhdessä valtavaan, tupaten täyteen auditorioon, jonka ensimmäisillä penkkiriveillä räpsyivät tauotta pitkillä objektiivilla varustetut järjestelmäkamerat. William paljasti valkoiset hampaansa ja heilutti kättään kuninkaallisin elkein laskeutuessaan portaita. Raikuvien aplodien vaiettua Sam Garcia viitto Williamin istumaan eturiviin, johon oli jätetty vapaaksi muutama

paikka. Sitten hän astui puhujankorokkeelle, kumartui kohti taipuisan varren päässä keikkuvaa mikrofonia ja aloitti ponnekkaasti:

»Moni teistä tuntee tämänvuotisen Young Journalist International Award -palkinnon saajan entuudestaan hänen upeasta menestyksestään Silicon Valleyn teknologiayrityksen peräsimmä. Tämä yliopistomme kasvatti olisi voinut jäädä lepäämään laakereillaan myytyään osake-enemmistönsä journalism.com-verkkojulkaisu-alustasta. Niin – siitä, jota viimeisimmän kyselyn mukaan teistäkin, hyvät opiskelijat, kolme neljästä tänä päivänä käyttää. Rohkeiden sanoa, että moni hänen asemassaan olisi siirtynyt hyvän omantunnon turvin kirkkaanvihreille golfkentille. Tai vaikkapa asettunut enkelisijoittajan pehmeään nojatuoliin ja vaihtanut vaihteen pienemmälle», Garcia sanoi tyytyväisenä, siirsi katseensa hie-man kiusaantuneen oloisena istuimensa uumenissa kyhjöttävään Williamiin ja jatkoi: »Mutta ei William. Tämä mies jätti mukavuudet taakseen ja suuntasi Itä-Eurooppaan tutkimaan rahanpesuvyyhtiä, joka tosin tuossa vaiheessa oli vain kuiskaus lehtereillä. Arvaus. Epäily. Vaarallinen sekasotku, johon liittyi vielä vaarallisempia asianosaisia, kuten jälkikäteen on selvinnyt. Hänen neljän kuukauden aikana keräämänsä aineisto ei ainoastaan päätynyt koko kansakunnan luettavaksi. Siihen pohjautuu myös esitutkintamateriaali, jota on kerännyt ensin itäeurooppalainen, sitten kansainvälinen rikospoliisi ja lopulta FBI.»

Sam Garcia vaikenä, nojasi suorin käsin puhujanpönttöön ja haki katsekontaktin Williamiin. Garcia näytti ylpeältä, lähes liikuttuneelta. Sitten hän pudisti päätään ja vei suunsa jälleen mikrofonin eteen. »Arvoisat alumnit, yliopiston henkilökunta ja opiskelijat – pitemmittä puheitta, pyydän lavalle... William Flynn Robertsonin.» Garcia taputti käsiään ja astui muutaman askeleen vastaan Williamia, joka oli noussut seisomaan ja lähestyi puhujankoroketta. Koko auditorio oli puhjennut raikuvuusiin suosionosoituksiin.

»Onnea, poikaseni.»

»Kiitoksia, sir.»

»Ole hyvä – yleisö odottaa», Garcia sanoi leveästi hymyillen, taputti suojattiaan olalle ja asteli sitten vuorostaan kohti tummanpunaisia taittoistuinta.

»Kiitoksia. Paljon kiitoksia», William sanoi ja taivutti mikrofonin itselleen sopivampaan asentoon. Hän liikutti katsettaan valtavassa kasvomeressä. Viimeistään nyt hän tiesi olevansa tapahtuman pääesiintyjä. Menestyjä. Roolimalli. Se kaikista kuumin alumni. Hän oli yhtä aikaa imarreltu ja kauhuissaan. Hän tunsu hymyn kohoavan kasvoilleen. William kaivoi povitaskustaan paperipalan ja veti henkeä.

»Haluan kiittää vanhempiani, jotka tekivät valtavasti töitä maksaakseen opintoni tässä mahtavassa yliopistossa. Kaikesta menestyksestäni työelämässä sekä onnistumisestani tutkivan journalismin saralla haluan esittää nöyryimmät kiitokseni Michiganin yliopistolle. Kaikille jotka ovat opastaneet, opettaneet ja ohjanneet minua matkalla kohti täydellistä uravalintaa. Mutta sen sijaan, että esittäisin teille – fiksuille ihmisille, tulevaisuuden toivoille – kaunopuheisen maailmoja syleilevän monologin, haluaisin kuulla onko teillä jotain kysyttävää Bad Balkan Bankers -juttuun liittyen», William sanoi ja hörppäsi kulauksen vesilasistaan. »Olettaen siis, että edes joku teistä on lukenut jutun», hän jatkoi hymyillen ja sai yleisön naurahtelemaan.

»Joten, arvon vieraat – olkaa hyvä. Olen täällä teidän ansios-tanne. Ja siispä teitä varten.»

4

»Amanda Clark, kansainvälisten mediasuhteiden kandidaatti.» Nuori, punatukkainen opiskelija nousi seisomaan yleisön joukossa saadessaan käteensä penkkiriviltä toiselle kiertävän langattoman mikrofonin. William siristi silmiään nähdäkseen tytön kasvot ja ajatteli, että oli tuntenut itsensä nuoreksi kunnes oli nähnyt kuinka tavattoman lapsenkasvoisia kandiopiskelijat olivat.

»Kuten herra Garcia totesi», tyttö jatkoi, »tutkit Kroatiassa hyvin vaarallisten ja järjestäytyneiden rikollisten toimintaa. Olit kentällä aivan yksin. Pelkäsitkö koskaan oman turvallisuutesi puolesta?»

»Kiitos, Amanda. Oikein hyvä kysymys», William sanoi, yskäisi ääntään selkeämmäksi ja jatkoi: »Tunsin oloni itse asiassa melko turvalliseksi, koska en siinä vaiheessa ollut – enkä toki väitä vieläkään olevani – tunnettu journalisti. Olin käytännössä pelkkä amerikkalaisturisti ja pystyin toimimaan täysin näkymättömissä. Ajattelin että koska kukaan ei ollut tietoinen tutkimuksistani, minua ei myöskään nähty uhkana. Tietysti aika kului ja mitä enemmän kyselin, seurasin ja käyttäsin, sitä suuremmiksi riskit kasvoivat. Ja se näkyi ihan konkreettisestikin, esimerkiksi aivan loppuvaiheessa yksi tietolähteistäni alkoi epäillä minun olevan poliisi ja lopetti puhumisen. Sen jälkeen rupesin kieltämättä vilkuilemaan olkani ylitse, koska moinen huhu leviää kulovalkean tavoin. Nuuskija ei ole turvassa.»

»James Nguyen, lehdistön suhdetoiminnan opiskelija. Onnittelut omasta puolestani saamastasi tunnustuksesta», lähellä lavaa istuva aasialaistaustainen mies aloitti ja jatkoi: »Vaihdoit Zagrebissa tie-

toja paikallisen poliisiviranomaisen kanssa melko varhain. Oliko tämä mielestäsi virhe?»

»Jossakin vaiheessa tutkimukseni ajautuivat hetkellisesti umpikujaan, ja minun oli yksinkertaisesti pakko luovuttaa tietoja Zagrebien viranomaisille. Mutta näin jälkikäteen arvioiden siitä ei vaikuta olleen haittaa. Poliisi teki omaa työtään minulta saamiensa tietojen pohjalta, mikä johti useisiin pidätyksiin. Mikä tärkeintä – kaikki tapahtui sen jälkeen niin nopeasti, etteivät isot kalat ehtineet säikähtää pienten hätyyttelyä. Onneakin toki oli matkassa», William sanoi ja otti jälleen kulauksen vettä. Mikrofonin ei vaihtanut omistajaa. Jostain syystä aasialaispoika ei näyttänyt tyytyvän vastaukseen.

»Ymmärrän», Nguyen jatkoi. »Mutta samassa yhteydessä olit tekemisissä myös pohjoiseurooppalaisen sotilashenkilön kanssa. Suomalaisen entisen rauhanturvaajan, joka oli paikalla selvittämässä diplomaattista sotkua.» Nguyen puhui kypsästi ja päättäväisesti. William nielaisi muttei pyyhkinyt kasvoiltaan hartaasti harjoittelemaansa tyyntä ilmettä. Mistä helvetistä poika oli kaivanut tämän tiedon? Koko episodin oli pitänyt jäädä katvealueelle. Toisaalta hänen edessään istui sadoittain tiedonnälkäisiä journalistin opiskelijoita, jotka haravoivat netistä faktoja unissaankin. Oli ainoastaan luonnollista, että paikalle oli saapunut muitakin kuin vannoutuneita faneja. Ehkä kyselyformaatti oli sittenkin ollut virhe.

Nyt Nguyen vei mikrofonin lähemmäs suutaan ja jatkoi: »Käsitteäkseni Suomen armeijan tiedustelulaitoksen palveluksessa oleva Balkanin alueen erityisasiantuntija majuri Kuisma on ollut tutkintavankeudessa viime syyskuusta lähtien epäiltynä Jugoslavian hajoamissotien aikaisista sotarikoksista. Olivatko nämä rikokset tiedossasi siinä vaiheessa kun teit hänen kanssaan yhteistyötä?»

»Ehdottomasti eivät. Sitä paitsi kyseinen henkilö toimi yhdessä paikallisen poliisiviranomaisen kanssa. Minulla ei ollut mitään syytä epäillä hänen motiivejaan.»

»Mutta näin jälkikäteen on ehkä todettava, ettei poliisiviranomainenkaan välttämättä ollut kovin luotettava yhteistyökump-

pani. Ainakin taustatyö on ollut luokatonta, mikäli hän ei ollut tietoinen Kuisman hämärästä menneisyydestä.»

»Korostan, että kyseessä on aivan erillinen tapahtumasarja, enkä ole oikea henkilö kommentoimaan Kuismaan kohdistuvaa tutkimusta. Lisäksi majuri Kuismaa ei ole käsittäkseni vielä todettu syylliseksi.»

»Siitä huolimatta ja kaikella kunnioituksella – eikö tästä olisi ollut syytä mainita Bad Balkan Bankers -artikkelissa?» Nguyen kysyi monotonisesti. Tunnelma salissa oli yhtäkkiä kireä. Ihmiset odottivat Williamin vastausta. Hän vilkaisi nopeasti eturivissä istuvaan Sam Garciaan, jonka ilme oli muuttunut vakavaksi. Mitä ihmettä oli tapahtumassa? William oli päivän juhlistu sankari – ei konna. Hänen tulisi ottaa homma haltuun. Tämä oli mitä ilmeisimmin jotakin, mihin pitäisi vain menestyksen ja uudentyypin julkisuuden myötä tottua. Mitä tahansa hän kirjoittaisi, aina joku kyseenalaistaisi hänen sanansa. Nyt pitäisi yksinkertaisesti ottaa asiaan tiukka kanta, jossa pitäytyä. Muussa tapauksessa hän antaisi itsestään opiskelijoille auttamattoman epävarman ja ammattitaidottoman kuvan. Hänen työnsä oli aikaisemminkin yritetty saada näyttämään vain äkkirikastuneen puuhastelulta. Sitä hän ei voinut sallia.

»Siitä olen eri mieltä», William sanoi ja hymyili väkinäisen leikkisästi. »Olkoon tämä nyt ainoa vinkki, jonka rohkenen teille antaa», hän sanoi nopeasti, puristi kätensä nyrkkiin ja jatkoi: »Kertokaa yksi tarina kerrallaan. Lukijaa ei kannata rasittaa sivujuonteilla, mikäli ne eivät ole olennaisia itse jutun kannalta.»

James Nguyen istuutui alas tyytymättömän oloisena. Kukaan ei nostanut kättään ja kuulijoiden seassa kiertäneestä mikrofonista oli äkkiä tullut orpo. William tyhjensi vesilasinsa ja pohti mihin sanoihin päättäisi kiusalliseksi muuttuneen puheenvuoronsa. Hän toivoi koko sydämestään, että juhlallisuudet olisivat jo ohi.

5

Helsinki

Annika Lehto pyöritteli lusikkaa saadakseen teekupin pohjalle jämähtäneen hunajan liukenemaan kuumaan veteen. Hän nuuhkaisi höyryävää juomaa ja huomasi, ettei ollut kuunnellut sanaakaan äidin kertomuksesta. Ajatukset tuntuivat poukkoilevan siellä täällä, niitä oli vaikea pitää kasassa.

»Sitä mieltä minä nyt vain olen. Eikö se sinusta sitten ole kummallista?»

»Niin kai», Annika sanoi mahdollisimman ystävällisesti, vaikei tiennyt mistä äiti oli muutaman minuutin ajan vauhkonnut. Hän tunsi itsensä itsekkääksi. Hän todella halusi kuunnella ja olla kiinnostunut. Ei siksi että äidin jutut olisivat olleet erityisen mielenkiintoisia, vaan siksi että Annika oli hänestä huolissaan. Isä oli kuollut tapaninpäivänä maattuaan koomassa yli puoli vuotta, ja äiti, joka oli jo marraskuun alusta lähtien koristellut asuntoa kunnes se näytti Stockmannin näyteikkunalta, oli surunsa keskellä päättänyt aikaistaa loppiaista puolellatoista viikolla. Hän ei ollut vain kerännyt koristeita pois vaan kantanut ne jätösäkeissä Puistokadulle jotakin muuta tarkoitusta varten rahdatulle roskalavalle.

Reaktio oli kai jossain määrin luonnollinen. Joulukuvaustaisi äidille tästä lähin surua ja menetystä, Annika ajatteli. Seuraavana jouluna äiti täytyisi viedä johonkin kauas lämpimään. Tai edes Pariisiin. Sitä kaupunkia tämä todella rakasti, mutta toisaalta sekin muistuttaisi ehkä liikaa isästä.

"Paha ei kuole koskaan."

Kuolleeksi luultu suomalainen diplomaatti on paennut Kroatiasta väärennetyn passin turvin ja jättänyt jälkeensä päättömän ruumiin. Zagrebin suurlähetystössä työskennelleen Westerlundin jäljet päättyvät Tukholman lentokentälle.

Kun Interpolin tutkija Annika Lehto kuulee tapauksesta, hän on heti valmis keskeyttämään sairauslomansa ja lähtemään Westerlundin perään. Mukaansa hän onnistuu saamaan Daniel Kuisman, puolustusvoimain asiantuntijan, jonka kanssa hän on aiemminkin ollut diplomaatin kintereillä. Mutta mitä pidemmälle Annikan ja Danielin tutkimukset etenevät, sitä selvemmäksi käy, että heidän jäljittämänsä miehen sisällä asuu pahuus, jonka kanssa on parempi olla joutumatta kosketuksiin.

Max Seeckin hengästyttävällä vauhdilla etenevä trilleri on itsenäinen jatko-osa viime vuonna ilmestyneelle *Hammurabin enkeleille*, joka oli valtava myynti- ja arvostelumenestys ja jonka Suomen dekkariseura valitsi vuoden esikoisdekkariksi.

